

«Τρεις Λιποθυμίες» του Άντον Τσέχωφ από το Σατιρικό Θέατρο

Τσέχωφ μεγάλος και Τσέχωφ μικρός. Παράλληλα με το «Γλάρο» του ΘΟΚ, η δεύτερη σκηνή του Σατιρικού παρουσιάζει τις «Τρεις Λιποθυμίες». Μια παράσταση που αποτελείται από τα τρία μονόπρακτα του Άντον Τσέχωφ «Πρόταση γάμου», «Αρκούδα», «Επέτειος».

Σκηνοθεσία:
Γιώργος Μουαΐμης
Σκηνικά-Κοστούμια:
Λουΐζα Καϊμάκη
Μουσική επένδυση:
Λάρκος Λάρκου
Φωτισμοί:
Βικέντιος Χριστιανίδης
Παίζουν:
Νίκος Νικολαΐδης,
Γιόλα Κλείτου,
Κούλλης Νικολάου,
Δήμητρα Νικολαΐδου,
Μικαέλα Κουτουμάνου,
Άννα Σκορδή

τους πει πως το έργο δεν είναι για τα δόντια των χθεσικών αποφοίτων δραματικής σχολής, αυτοί το είχαν κιάλας τραγανήσει.

Μια παράσταση βασισμένη στο ζήλο, στην όρεξη και στην πίστη των έξι νέων ηθοποιών, στην πίστη πως ο κόσμος (του θεάτρου) είναι δικός τους. Χωρίς δισταγμό και ενδοιασμό η εξαμελής ομάδα και ο Γιώργος Μουαΐμης ο σκηνοθέτης καταπιάστηκαν με τα τρία τσεχώφικα μικρά αριστουργήματα με διπλό σκοπό: πρώτο να τα ευχαριστηθούν και δεύτερο να αποδείξουν ότι στο θέατρο δεν υπάρχει τίποτε απαγορευμένο ή ιερό, παίζονται και ανεβάζονται όλα. Και πριν

Υπάρχουν παραστάσεις στις οποίες η ωριμότητα και η κατάσταση του τελικού αποτελέσματος δηλώνουν μακριά κι επίπονη διαδικασία δοκιμών, σμιλέματος των ρόλων κι εξιχνίασης των βαθιών νοη-

μάτων του κειμένου. Οι «Τρεις Λιποθυμίες» δίνουν την εντύπωση μιας παραγωγής που ετοιμάστηκε σε μικρό χρονικό διάστημα και με πολύ έντονους ρυθμούς. Οι ηθοποιοί σχεδόν αυτοσχεδιά-

ζουν και ανά πάσα στιγμή περιμένεις το σκηνοθέτη να πεταχτεί στη σκηνή και να προτείνει ακόμα ένα εύρημα. Αέρας ελευθερίας φυσάει στη σκηνή και η αμεσότητα της υποκριτικής μανιέρας θυμίζει παραστάσεις φοιτητικές, όπου η ανεμελιά σμίγει με το τρακ και όλα μαζί γίνονται χαρά δημιουργίας. Όλα αυτά, όμως, αφορούν την ατμόσφαιρα της παράστασης. Ας μιλήσουμε πιο αναλυτικά για το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα.

Αναμφίβολα, η «Πρόταση Γάμου» είναι το πιο πετυχημένο από τα μέρη της παράστασης. Η αρκετά αμήχανη εισαγωγή όπου η μελλοντική Μερτσούκινα της «Επετείου» (Άννα Σκορδή) περιεργάζεται και «λύνει» τα σκηνικά (Λουΐζα Καϊμάκη) γεννά στο θεατή κατά προαισθήματα τα οποία αμέσως χάνονται από τη δυναμική ομαδική επίθεση των Νίκου Νικολαΐδη, Γιόλας Κλείτου και Κούλλης Νικολάου στην «Πρόταση». Τρεις καλές ατομικές εργασίες όπου το θάρρος δε σημαίνει την απώλεια του αυτοελέγχου. Οι ηθοποιοί «ακούνε» ο ένας τον άλλον και αντίζουν στις ατάκες του εταίρου τους στη σκηνή.

Και η πληθωρική Γιόλα Κλείτου (Ναταλία Στεπάνοβα) και ο Κούλλης Νικολάου ως κοτσονάτος της πατέρας, και ιδιαίτερα ο Νίκος Νικολαΐδης-Λόμωφ (τον οποίο θυμάμαι από τον καιρό των

«Οργισμένων νιάτων» στο Πανεπιστήμιο) άνετοι με το χιούμορ του κειμένου και την κωμική σκηνική κίνηση δημιουργούν ωραίες μορφές.

Η «Αρκούδα», το καλύτερο από τα μικρά δραματουργικά κομψοτεχνήματα του Τσέχωφ είναι ταυτόχρονα και το πιο δύσκολο. Απαιτεί από τους ηθοποιούς ανάγλυφη εκφραστικότητα για να διαβάζονται όλα τα ψυχολογικά «βήματα» στις μεταλλάξεις των διαθέσεων των ηρώων τους, αλλά και ακαταμάχητη γοητεία (μια και τα πρόσωπα γοητεύουν ο ένας τον άλλον στη διάρκεια του μονόπρακτου, πρέπει να μας γοητέψουν κι εμάς). Είναι ένα ντουέτο υψηλών υποκριτικών προδιαγραφών. Και ούτε η αναμφίβολα ταλαντούχα Δήμητρα Νικολαΐδου, ούτε ο Κούλλης Νικολάου φτάνουν στο απαιτούμενο επίπεδο. Αλλά και ο Γιώργος Μουαΐμης σ' αυτό το κομμάτι δεν προτείνει ιδιαίτερα βοηθητικές λύσεις.

Αντιθέτως, πληθώρα ευρυμάτων σκηνοθετικών αλλά και προϊόντων υποκριτικού ψαξίματος βλέπουμε στην «Επέτειο». Πιο κοινωνική σάτιρα του Τσέχωφ στο κομμάτι αυτό, οπότε μια προσπάθεια απεικόνισης της τρελής ατμόσφαιρας διεύθυνσης κάποιας τράπεζας, μια συγκεκριμενοποίηση χώρου και χρόνου, ένα στιλιστικό ξεκαθάρισμα ήταν απα-

ραίτητα στο τελευταίο μονόπρακτο. Αντιθέτως, η παράσταση στροβιλίζεται πια σ' ένα χαρούμενο φινάλε υποκριτικού αυτοσχεδιασμού. Για παράδειγμα, στη σκηνή μπαίνουν «σφήνες»-πρόσωπα από τα πρώτα δύο μονόπρακτα. Ένα από τα κυπριακά πρόσωπα, η σύζυγος του Σιπούτσιν (Μικαέλα Κουτουμάνου) περιπέφτει σε στιλιστικές ακρότητες εκτός τσεχωφικών ορίων. Ωραίο κωμικό σχέδιο του ρόλου του τρελού γραφιά Κίριν διαφαίνεται μέσα από την τελική αταξία του αυτοσχεδιασμού.

Η χιουμοριστική μουσική επένδυση του Λάρκου Λάρκου σχολιάζει εύστοχα την παράσταση.

Γενικό συμπέρασμα είναι ωραία ότι αυτή τη χρονιά βλέπουμε στην κυπριακή σκηνή πολλά νεανικά πρόσωπα και νεανικές παραγωγές. Και το Ένα στις δύο του σκηνές βασίζεται σε νέους ηθοποιούς και το Σατιρικό, του οποίου η Δραματική Σχολή τροφοδοτεί πια όλα τα θεατρικά σχήματα με τους αποφοίτους της και το Σατιρικό, λοιπόν, παραχωρεί τη δεύτερή του σκηνή σε μια παραγωγή, την οποία χαίρονται οι νέοι συντελεστές της, μεταδίδοντας τη χαρά τους στους θεατές τους.